

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
נפל לתוכו שור חרש שוטה וקטן - חייב.												■	<	גד.
מאי שור חרש שוטה וקטן?												◊	^	גד.
אילימא שור של חרש, שור של שוטה, שור של קטן														גד.
הא שור של פקח פטור?												ז		גד.
שור שהוא חרש, שור שהוא שוטה, שור שהוא קטן.	רבי יוחנן:												!	גד.
הא שור שהוא פקח פטור?												ז		גד:
לא מבעיא קאמר, לא מבעיא שור שהוא פקח דחייב, אבל שור חרש שוטה וקטן - אימא חרשותו גרמה לו, קטנותו גרמה לו וליפטר, קמ"ל.	רבי ירמיה:												!	גד:
נפל לתוכו בר דעת - פטור	רב אחא לרבינא, והתניא:											■	◊	גד:
מאי לאו שור בר דעת												ז		גד:
לא, אדם.	א"ל: [רבינא]												!	גד:
אלא מעתה, אדם בן דעת הוא דפטור, הא לאו בן דעת הוא דחייב, שור - ולא אדם כתיב												ז		גד:
אלא מאי בן דעת? מין בן דעת.	[רבינא]												!	גד:
נפל לתוכו שור בן דעת - פטור	א"ל [רב אחא], והתניא:											■	◊	גד:
שור והוא חרש, שור והוא שוטה, שור והוא קטן דוקא, אבל שור והוא פקח - פטור, מאי טעמא? דבעי ליה עיוני ומיזל.	אלא אמר רבא:												!	גד:
נפל לתוכו שור חרש שוטה וקטן וסומא ומהלך בלילה - חייב, פקח ומהלך ביום - פטור.	תניא נמי הכי:												■	גד:
אחד שור ואחד כל בהמה - לנפילת הבור, ולהפרשת הר סיני, ולתשלומי כפל, ולהשבת אבידה, לפריקה, לחסימה, לכלאים, ולשבת וכן חיה ועוף כיוצא בהן. א"כ, למה נאמר שור או חמור? אלא שדבר הכתוב בהווה.													■	גד:
לנפילת הבור													■	גד:
(שמות כ"א) כסף ישיב לבעליו כתיב, כל דאית ליה בעלים, כדאמרן.													◊	גד:
להפרשת הר סיני													■	גד:
(שמות י"ט) אם בהמה אם איש לא יחיה, וחיה בכלל בהמה הוויא, אם לרבות את העופות.													◊	גד:
לתשלומי כפל													■	גד:
כדאמרינן: (שמות כ"ב) על כל דבר פשע, כלל כל דבר פשיעה.													◊	גד:
להשבת אבידה													■	גד:
(דברים כ"ב) לכל אבדת אחיך.													◊	גד:
לפריקה													■	גד:
יליף חמור חמור משבת.													◊	גד:
לחסימה													■	גד:
יליף שור שור משבת.													◊	גד:
לכלאים													■	גד:
אי כלאים דחרישה, יליף שור שור משבת אי כלאים דהרבעה, יליף בהמתך בהמתך משבת.													◊	גד:
ובי שבת מנלן?													^	גד:
בדברות הראשונות נאמר (שמות כ') עבדך ואמתך ובהמתך, ובדברות האחרונות נאמר (דברים ה') ושורך וחמורך וכל בהמתך, והלא שור וחמור בכלל כל בהמה היו, ולמה יצאו? לומר לך: מה שור וחמור האמור כאן - חיה ועוף כיוצא בהן, אף כל חיה ועוף כיוצא בהן.	דתניא, ר' יוסי אומר משום ר' ישמעאל:												!	גד:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-kev:	

בבא קמא-שור שנגג את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אימא: בהמה דדברות הראשונות - כלל, שורך וחמורך דדברות האחרונות - פרט, כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט, שור וחמור אין, מידי אחרינא לא												◊	נד:
וכל בהמתך דדברות האחרונות - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש בעלי חיים, אף כל בעלי חיים.	אמרי:											!	נד:
ואימא: מה הפרט מפורש דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא, אף כל דבר שנבלתו מטמא במגע ובמשא, אבל עופות לא												ז	נד:
א"כ, נכתוב רחמנא חד פרטא.	אמרי:											!	נד:
הי נכתוב רחמנא? אי כתב רחמנא שור, ה"א קרב לגבי מזבח אין, שאינו קרב לגבי מזבח לא, כתב רחמנא חמור ואי כתב רחמנא חמור, ה"א קדוש בבכורה אין, שאין קדוש בבכורה לא, כתב רחמנא שורך												ז	נד:
אלא, וכל בהמתך ריבויא הוא.												!	נד:
וכל היכא דכתב רחמנא כל ריבויא הוא? והא גבי מעשר דכתיב כל, וקא דרשינן ליה בכלל ופרט (דבריים י"ד) ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך - כלל, בבקר ובצאן וביין ובשכר - פרט, ובכל אשר תשאלך נפשך - חזר וכלל, כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש פרי מפרי וגידולי קרקע, אף כל פרי מפרי וגידולי קרקע	דתניא:											ז	נד:
אמרי: בכל - כללא, כל - ריבויא.												!	נד:
איבעית אימא: כל נמי כללא הוא, מיהו האי כל דהכא ריבויא הוא, מדהוה ליה למכתב ובהמתך כדכתיב בדברות הראשונות, וכתב וכל בהמתך, ש"מ ריבויא.												!	נד:
השתא דאמרת: כל ריבויא הוא, בהמתך דדברות הראשונות ושור וחמור דדברות האחרונות ל"ל?												ז	נד:
שור - לאגמורי שור שור לחסימה, חמור - לאגמורי חמור חמור לפריקה, בהמתך - לאגמורי בהמתך בהמתך לכלאים.	אמרי:											!	נד:
אי הכי, אפילו אדם ליתסך												ז	נד:
אדם מותר עם כולן לחרוש ולמשוך	אלמה תנן:											ז	נד:
אמר קרא: (דברים ה') למען ינוח עבדך ואמתך כמוך, להנחה הקשתיו ולא לדבר אחר.	רב פפא: פפונאי ידעי! טעמא דהא מילתא, ומנו? רב אחא בר יעקב:												נד:
מפני מה בדברות הראשונות לא נאמר בהם טוב, ובדברות האחרונות נאמר בהם טוב?	שאל רבי חנינא בן עגיל את רבי חייה בר אבא:											^	נד:
עד שאתה שואלני למה נאמר בהם טוב, שאלני אם נאמר בהן טוב אם לא, שאיני יודע אם נאמר בהן טוב אם לא, כלך אצל ר' תנחום בר חנילאי, שהיה רגיל אצל ר' יהושע בן לוי, שהיה בקי באגדה.	אמר לו: [רבי חייה בר אבא]											o	נה.
אזל לגביה												o	נה.
ממנו לא שמעתי	א"ל: [רבי תנחום בר חנילאי]											o	נה.
הואיל וסופן להשתבר.	אלא כך אמר לי שמואל בר נחום אחי אמו של רב אחא ברבי חנינא, ואמרי לה אבי אמו של רב אחי ברבי חנינא:											!	נה.
וכי סופן להשתבר מאי הוי?												ז	נה.
חס ושלוים, פסקה טובה מישראל.	רב אשי:											!	נה.
הרואה טי"ת בחלומו - סימן יפה לו.	רבי יהושע:											■	נה.
מ"ט?												^	נה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא קמא-שור שנגח את הפרה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א				
אילימא משום דכתיב טוב		!										נה.			
אימא: (ישעיהו י"ד) וטאטאניה במטאטי השמד		ז										נה.			
חד טי"ת קאמרינן.		!										נה.			
אימא: (איכה א') טומאתה בשוליה		ז										נה.			
טי"ת בי"ת קאמרינן.		!										נה.			
אימא: (איכה ב') טבעו בארץ שעריה		ז										נה.			
אלא, הואיל ופתח בו הכתוב לטובה תחילה, שמבראשית עד (בראשית א') וירא אלהים את האור לא כתיב טי"ת.		!									◇	נה.			
הרואה הספד בחלומי - חסו עליו מן השמים ופדאוהו. הני מילי בכתבא.	וא"ר יהושע בן לוי:	■										◇	נה.		
וכן חיה ועוף כיוצא בהן וכו'.												■	נה.		
תרנגול טווס ופסיוני - כלאים זה בזה.	ריש לקיש כאן שנה רבי:											◇	נה.		
פשיטא											ז		נה.		
משום דרבו בהדי הדדי, מהו דתימא מין חד הוא, קמ"ל.	רב חביבה:										!	◇	נה.		
אוו ואוו הבר - כלאים זה בזה.	שמואל:											■	נה.		
מאי טעמא? אילימא משום דהאי אריך קועיה והאי זוטר קועיה, אלא מעתה, גמלא פרסא וגמלא טייעא, דהאי אלים קועיה והאי קטין קועיה, הכי נמי דהו כלאים זה בזה	מתקיף לה רבא בר רב חנן:											ז	נה.		
זה ביציו מבחוקן, וזה ביציו מבפנים.	אלא אמר אבוי:											!	◇	נה.	
הא טעונה חדא ביעתא בשיחלא, והא טעונה כמה ביעתא בשיחלא.	רב פפא:											!	◇	נה.	
המרביע שני מינים שבים - לוקה.	רבי ירמיה אמר ריש לקיש:												■	נה.	
מאי טעמא?													▲	נה.	
אתיא למינהו למינהו מיבשה.	רב אדא בר אהבה משמיה דעולא:												!	◇	נה.
המנהיג בעיזא ושיבוטא, מהו? מי אמרינן: כיון דעיזא לא נחית בים ושיבוטא לא סליק ליבשה - לא כלום עכיד, או דלמא השתא מיהת קא מנהיג?	בעי רחבה:												▲	◇	נה.
אלא מעתה, חיבר חטה ושעורה בידו, וזרע חטה בארץ ושעורה בחוצה לארץ, הכי נמי דמחייב	מתקיף לה רבינא:												ז	נה.	
הכי השתא, התם - ארץ מקום חיובא, חוצה לארץ לא מקום חיובא, הכא - אידי ואידי חיובא הוא.	אמרי:												!	נה.	
הדרן עלך שור שנגח את הפרה.															

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	נה:
הכונס צאן לדיר ונעל בפניה כראוי, ויצאה והזיקה - פטור לא נעל בפניה כראוי, ויצאה והזיקה - חייב.														נה:
נפרצה בלילה או שפרצה לסטים, ויצאה והזיקה - פטור.														נה:
הוציאה לסטים - לסטים חייבין.														נה:
הניחה בחמה, או שמסרה לחרש שוטה וקטן, ויצאה והזיקה - חייב.														נה:
מסרה לרועה - נכנס הרועה תחתיו.														נה:
נפלה לגינה ונהנית - משלמת מה שנהנית														נה:
ירדה כדרכה והזיקה - משלמת מה שהזיקה.														נה:
כיצד משלמת מה שהזיקה?														נה:
שמין בית סאה באותה שדה כמה היתה יפה וכמה היא יפה	[ת"ק]													נה:
אכלה פירות גמורים משלמת פירות גמורים, אם סאה - סאה, אם סאתים - סאתים.	רבי שמעון:													נה:
איזהו כראוי, ואיזהו שלא כראוי? דלת שיכולה לעמוד ברוח מצויה - זהו כראוי, שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה - זהו שלא כראוי.	ת"ר:													נה:
מאן תנא מועד דסגי ליה בשמירה פחותה? ר"י היא	רבי מני בר פטיש:													נה:
קשרו בעליו במוסירה ונעל לפניו כראוי, ויצא והזיק, אחד תם ואחד מועד - חייב, דברי ר"מ	דתנן: [רבי מאיר]													נה:
תם - חייב, מועד - פטור, שנאמר: (שמות כ"א) ולא ישמרנו בעליו, ושומר הוא זה	רבי יהודה:													נה:
אין לו שמירה אלא סכין.	רבי אלעזר:													נה:
אפילו תימא ר"מ, שאני שן ורגל, דהתורה מיעטה בשמירתן														נה:
ארבעה דברים התורה מיעטה בשמירתן, ואלו הן: בור ואש, שן ורגל.	דאמר ר' אלעזר, ואמרי לה במתניתא תנא:													נה:
בור - דכתיב: (שמות כ"א) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור ולא יכסנו, הא כסוה - פטור														נה:
אש - דכתיב: (שמות כ"ב) שלם ישלם המבעיר את הבערה, עד דעביד כעין מבעיר														נה:
שן - דכתיב: (שמות כ"ב) ובער בשדה אחר, עד דעביד כעין ובער														נה:
רגל - דכתיב: ושלח, עד דעביד כעין ושלח.														נה:
ושלח - זה הרגל, וכן הוא אומר: (ישעיהו ל"ב) משלחי רגל השור והחמור, ובער - זה השן, וכן הוא אומר: (מלכים א' י"ד) כאשר יבער הגלל עד תומו	ותניא:													נה:
טעמא דעביד כעין ושלח ובער, הא לא עביד - לא.														נה:
מתניתין נמי דיקא	רבה:													נה:
צאן	דקתני:													נה:
מכדי בשור קא עסקינן ואתי, ניתני שור, מאי שנא דקתני צאן? לאו משום דהתורה מיעטה בשמירתן, לאו משום דכאן קרן לא כתיבא בה, שן ורגל הוא דכתיב ביה, וקמ"ל דשן ורגל דמועדין הוא, ש"מ.														נה:
ארבעה דברים, העושה אותן פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, ואלו הן: הפורץ גדר בפני בהמת חבירו, והכופף קמתו של חבירו בפני הדליקה, והשוכר עדי שקר להעיד, והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו.	תניא, אמר ר' יהושע:													נה:
הפורץ גדר בפני בהמת חבירו.	אמר ר':													נה:
ה"ד?														נה:
אילימא בכותל בריא														נה:
בדיני אדם נמי נחייב														נה:
אלא בכותל רעוע.														נה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
הכופף קמתו של חבירו בפני הדליקה.	אמר מר:											◊	ני.			
היכי דמי?												^	ני.			
אילימא דמטיא ליה ברוח מצויה												!	ני.			
בדיני אדם נמי נחייב												ז	ני.			
אלא דמטיא ברוח שאינה מצויה.												!	◊	ני.		
טמון אתמר, משום דשויה טמון באש.	רב אשי:											!	◊	ני.		
השוכר עדי שקר.	אמר מר:												◊	ני.		
ה"ד?													^	ני.		
אילימא לנפשיה													!	ני.		
ממונא בעי שלומי, ובדיני אדם נמי נחייב													ז	ני.		
אלא לחבריה.													!	◊	ני.	
והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו.														◊	ני.	
במאי עסקינן?														^	ני.	
אילימא בבי תרי														!	ני.	
פשיטא, דאורייתא הוא, (ויקרא ה) אם לא יגיד ונשא עונן														ז	ני.	
אלא בחד.														!	◊	ני.
ותו ליכא?														ז	◊	ני.
והאיכא: העושה מלאכה במי חטאת ובפרת חטאת - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים														ז	◊	ני.
והאיכא: הנותן סם המות בפני בהמת חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים														ז	◊	ני.
והאיכא: השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים														ז	◊	ני.
והאיכא: המבעית את חבירו - פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים														ז	◊	ני.
והאיכא: נשברה כדו ברה"ר ולא סלקה, נפלה גמלו ולא העמידה - ר"מ מחייב בהזיקן	[רבי מאיר]													◊	ז	ני.
פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים	חכמים:													◊	ז	ני.
אין, מיהא איכא טובא, והני אצטריכא ליה, מהו דתימא: בדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.
הפורץ גדר בפני בהמת חבירו														!	◊	ני.
מהו דתימא: כיון דלמסתריה קאי מה עביד? בדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.
הכופף קמתו של חבירו, נמי														!	◊	ני.
מהו דתימא: לימא מי הוה ידענא דאתיא רוח שאינה מצויה, ובדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.
ולרב אשי דאמר נמי טמון איתמר														!	◊	ני.
מהו דתימא: אנא כסויי כסיתיה ניהלך, ובדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.
והשוכר עדי שקר נמי														!	◊	ני.
מהו דתימא: לימא דברי הרב ודברי התלמיד, דברי מי שומעין? ובדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.
והיודע עדות לחבירו ואינו מעיד לו נמי														!	◊	ני.
מהו דתימא: מי יימר דכי הוה מסהדינא ליה הוה מודה? דלמא הוה משתבע לשקרא, ובדיני שמים נמי לא ליחייב, קמ"ל.														!	◊	ני.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
נפרצה בבילה, או שפרצה לסטים כו'.														■
והוא שחתרה.	רבה:													◇
אבל לא חתרה מאי? חייב														■
היכי דמי?													^	
אילימא בכותל בריא													!	
כי לא חתרה אמאי חייב? מאי ה"ל למעבד?													ז	
אלא בכותל רעוע													!	◇
כי חתרה אמאי פטור? תחלתו בפשיעה וסופו באונס הוא													ז	
הניחא למ"ד: תחילתו בפשיעה וסופו באונס - פטור													!	
אלא למ"ד: תחילתו בפשיעה וסופו באונס - חייב, מאי איכא למימר?													ז	
אלא, מתני' בכותל בריא, ואפילו לא חתרה, וכי איתמר דרבה - אסיפא איתמר:													!	◇
הניחא בחמה, או שמסרה לחרש שוטה וקטן, ויצתה והזיקה - חייב	[סיפא]												■	◇
ואפ' חתרה, לא מבעיא היכא דלא חתרה דכולה בפשיעה הוא, אלא אפ' חתרה נמי, מהו דתימא: הויה לה תחילתו בפשיעה וסופו באונס, קמ"ל דכולה בפשיעה היא, מ"ט? דאמר ליה: מידע ידעת דכיון דשבקתה בחמה, כל צדקא דאית לה למיעבד עבדא ונפקא.	רבה:												■	◇
הוציאוה לסטים - לסטים חייבין.														■
פשיטא, כיון דאפקוה קיימא לה ברשותיהו לכל מילי														ז
לא צריכא, דקמו לה באפה														!
המעמיד בהמת חברו על קמת חברו - חייב	כי הא דאמר רבה אמר רב מתנה אמר רב:													■
מעמיד פשיטא														ז
לא צריכא, דקם לה באפה.														!
הכישה אמרת לן, ולסטים נמי דהכישה.	אביי לרב יוסף:													!
מסרה לרועה - נכנס הרועה כו'.														■
תחתיו דמאן?	אמרי:													^
אילימא תחתיו דבעל בהמה														!
מסרו לשומר חנם ולשוואל, לנושא שכר ולשוכר - כולן נכנסו תחת הבעלים	תנינא חדא זמנא:													ז
אלא תחתיו דשומר														!
ושומר קמא אפטר ליה לגמרי לימא תיהוי תיובתא דרבא														ז
שומר שמסר לשומר - חייב	דאמר רבא:													ז
מאי מסרו לרועה? לברזיליה, דאורחיה דרועה למימסר לברזיליה.	אמר לך רבא:													!
מדקתני מסרה לרועה ולא קתני מסרה לאחר, ש"מ: מאי מסרה לרועה? מסר רועה לברזיליה, דאורחיה דרועה למימסר לברזיליה, אבל לאחר - לא	איכא דאמרי:													■
לימא מסייע ליה לרבא														ז
שומר שמסר לשומר - חייב	דאמר רבא:													ז
לא, דלמא אורחא דמילתא קתני, והוא הדין לאחר.	אמרי:													!
שומר אבידה - רבה אמר: כשומר חנם דמי	איתמר: [רבה]													■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	
כש"ש דמי.	רב יוסף:													◆	■	⚡
כשומר חנם דמי, מאי הנאה קא מטי ליה	רבה:													■		
כש"ש דמי, בההיא הנאה דלא בעיא למיתבי ליה ריפתא לעניא הוי כש"ש.	רב יוסף:													■		
כש"ש דמי, כיון דרחמנא שעבדיה בעל כורחיה, הלכך כש"ש דמי.	איכא דמפרשי הכי: רב יוסף:													■		
(סימן: החזירה לעולם השב חייא אמרת נשבר שכר)																◊
החזירה למקום שיראנה - אינו חייב לטפל בה, נגנבה או אבדה - חייב באחריותה	איתיביה רב יוסף לרבה:													⚡	◊	■
מאי נגנבה או אבדה? לאו נגנבה מביתו, ואבדה מביתו														⚡		
לא, ממקום שהחזירה.														!		
אינו חייב ליטפל בה	והא קתני:													⚡	■	
הכא במאי עסקינן - כגון שהחזירה בצהרים, ותרתני קתני	א"ל: [רבה]													!		◊
החזירה שחרית למקום שיראנה, ושכיח דעייל ונפיק וחזי לה - אינו חייב ליטפל בה החזירה בצהרים למקום שיראנה, דלא שכיח דעייל ונפיק דלא חזי לה, ונגנבה או אבדה - חייב באחריותה.	והכי קתני:													!	■	◊
לעולם הוא חייב עד שיחזירנה לרשותו	איתיביה:													⚡	■	◊
מאי לעולם? לאו אפילו מביתו, ש"מ: כשומר שכר דמי														⚡		
מודינא לך בבעלי חיים, דכיון דנקטי להו ניגרא ברייתא, בעי נטירותא יתירתא.	א"ל: [רבה]													!		◊
(דברים כ"ב) השב - אין לי אלא בביתו, לגינתו ולחורבתו מנין? ת"ל: תשיבם, מכל מקום	איתיביה רבה לרב יוסף:													⚡	■	◊
מאי לגינתו ולחורבתו?														⋈	⚡	
אילימא לגינתו המשתמרת ולחורבתו המשתמרת														!	⚡	
היינו ביתו														⚡	⚡	
אלא פשיטא, לגינתו שאינה משתמרת ולחורבתו שאינה משתמרת														!	⚡	◊
ש"מ: כשומר חנם דמי														⚡		
לעולם לגינתו המשתמרת ולחורבתו המשתמרת, ודקא קשיא לך: היינו ביתו הא קא משמע לן, דלא בעינן דעת בעלים כדרכי אלעזר	א"ל: [רב יוסף]													!		◊
הכל צריכין דעת בעלים, חוץ מהשבת אבידה, שהרי ריבתה בו תורה השבות הרבה.	דא"ר אלעזר:													!	■	◊
ואת לא תסברא דשומר אבידה כשומר חנם דמי?	אביי לרב יוסף:													⚡		◊
הטוען טענת גנב באבידה - משלם תשלומי כפל	והא אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:													⚡	■	◊
ואי ס"ד שומר שכר הוי, אמאי משלם תשלומי כפל? קרנא בעי שלומי														⚡		
הכא במאי עסקינן - כגון שטוען טענת לסטים מזויין.	א"ל: [רב יוסף]													!		◊
לסטים מזויין גזלן הוא	א"ל: [רבה]													⚡		
שאני אומר: לסטים מזויין, כיון דמיטמר מאינשי גנב הוא.	א"ל: [רב יוסף]													!		◊
לא, אם אמרת בשומר חנם שכן משלם תשלומי כפל, תאמר בשומר שכר שאינו משלם תשלומי כפל?	איתיביה:													⚡	■	◊
ואי ס"ד לסטים מזויין גנב הוא, נמצא בשומר שכר משלם תשלומי כפל בטוען טענת לסטים מזויין														⚡		
הכי קאמר: לא, אם אמרת בשומר חנם שכן משלם תשלומי כפל בכל טענותיו, תאמר בשומר שכר שאינו משלם תשלומי כפל אלא בטוען טענת לסטים מזויין?	א"ל: [רב יוסף]													!		◊
(שמות כ"ב) ונשבר או מת - אין לי אלא שבורה ומתה, גניבה ואבידה מנין? אמרת ק"ו: ומה שומר שכר שפטר בו שבורה ומתה - חייב בגניבה ואבידה, שואל שחייב בשבורה ומתה - אינו דין שחייב בגניבה ואבידה, וזהו ק"ו שאין עליו תשובה	איתיביה:													⚡	■	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מזכר-מקרא: key</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ
ומאן דאמר שהחלקה במימי רגליה, אבל דחפתה חברתה פשעה, ומשלמת מה שהזיקה, דא"ל: איבעי לך עבורי חדא חדא.													■	◇
לא שנו אלא באותה ערוגה, אבל מערוגה לערוגה - משלמת מה שהזיקה	רב כהנא:												◆	◇
אפי' מערוגה לערוגה, ואפילו כל היום כולו, עד שתצא ותחזור לדעת.	רבי יוחנן:												◆	◇
לא תימא עד שתצא לדעת ותחזור לדעת, אלא כיון שיצתה לדעת אע"פ שחזרה שלא לדעת, מ"ט? דא"ל: כיון דילפא, כל אימת דמשתמטא להתם רהטא.	רב פפא:												■	◇
ירדה כדרכה והזיקה - משלמת מה שהזיקה.													■	<
ירדה כדרכה והזיקה במי לידה, מהו?	בעי רבי ירמיה:												^	◇
אליבא דמאן דאמר תחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב לא תיבעי לך													^	
כי תיבעי לך - אליבא דמאן דאמר תחלתו בפשיעה וסופו באונס פטור, מאי? מי אמרינן: כיון דתחלתו בפשיעה וסופו באונס - פטור, או דלמא הכא כולה בפשיעה הוא, דכיון דקא חזי דקריבה לה למילד, איבעי ליה לנטורה ולאסטמורי בגוה?													^	◇
תיקו.													■	◇
כיצד משלמת מה שהזיקה וכו'.													■	<
מנה"מ?													^	
דאמר קרא: (שמות כ"ב) ובער בשדה אחר, מלמד, ששמין על גב שדה אחר.	רב מתנה:												!	◇
האי ובער בשדה אחר מבעי ליה לאפוקי רה"ך													?	◇
א"כ, לכתוב רחמנא ובער בשדה חבירו, א"נ שדה אחר, מאי בשדה אחר? ששמין על גב שדה אחר.													!	◇
ואימא: כוליה להכי הוא דאתא, לאפוקי רה"ר מנלן?													?	
אם כן, לכתביה רחמנא גבי תשלומין (שמות כ"ב) מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם בשדה אחר, ל"ל דכתביה רחמנא גבי ובער? ש"מ תרתי.													!	◇
היכי שיימינן?													^	
סאה בששים סאין	ר יוסי בר חנינא:												◆	!
תרקב בששים תרקבים	ר' ינאי:												◆	!
קלח בששים קלחים.	חזקיה:												◆	!
אכלה קב או קביים, אין אומרים תשלם דמיהן, אלא רואין אותה כאילו היא ערוגה קטנה ומשערים אותה	מיתבי:												■	?
מאי לאו בפני עצמה													?	
לא, בששים.													!	◇
אין שמין קב - מפני שמשביחו, ולא בית כור - מפני שפוגמו.	ת"ר:												■	◇
מאי קאמר?													^	
ה"ק: אין שמין קב בששים קבים - מפני שמשביח מזיק, ולא כור בששים כורין - מפני שפוגם מזיק.	רב פפא:												!	
האי ולא בית כור, ולא כור מבעי ליה	מתקיף לה רב הונא בר מנחם:												?	
אין שמין קב בפני עצמו - מפני שמשביח ניזק, ולא קב בבית כור - מפני שפוגם ניזק, אלא בששים.	אלא אמר רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא, הכי קתני:												!	◇
ההוא גברא דקץ קשבא מחבריה, אתא לקמיה דריש גלותא													○	◇
לדידי חזי לי, ותלתא תאלתא בקינא הוו קיימי והוו שוו מאה זוזי, זיל הב ליה תלתין ותלתא ותלתא.	א"ל: [ריש גלותא]												◆	■

<p>ממרא- key:</p> <p>disputants- חולקים- ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>statement- מימרא- ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא		מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר: גבי ריש גלותא דדאין דינא דפרסאה למה לן אתא לקמיה דר"נ														נה:
בששים.	א"ל: [רב נחמן]										◊	■		נה:
אם אמרו בנזקי ממונו, יאמרו בנזקי גופו?	רבא:										◊	◊		נה:
בנזקי גופו מאי דעתיך?	אביי לרבא:										!			נה:
המבכיר כרמו של חברו סמדר, רואין אותו כמה היתה יפה קודם לכן וכמה היא יפה לאחר מכאן	דתניא:										!	■		נה:
ואילו בששים לא קתני											!			נה:
אטו גבי בהמתו נמי מי לא תניא כי האי גוונא?											!			נה:
קטמה נטיעה - רבי יוסי אומר, גוזרי גזירות שבירושלים אומרים: נטיעה בת שנתה - שתי כסף, בת שתי שנים - ארבעה כסף אכלה חזין - רבי יוסי הגלילי אומר: נידון במשויר שבו	דתניא: [רבי יוסי הגלילי]										!	■		נה:
רואין אותה כמה היתה יפה וכמה היא יפה	דתניא: [חכמים]										!	■		נה:
אכלה סמדר - רבי יהושע אומר: רואין אותן כאילו הן ענבים עומדות ליבצר	[רבי יהושע]										!	■		נט.
רואין כמה היתה יפה וכמה היא יפה	חכמים:										!	■		נט.
בד"א - בזמן שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים, אבל אכלה פגים או בוסר, רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר	רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון:										!	■		נט.
רואין אותן כמה היתה יפה וכמה היא יפה	קתני מיהת, וחכ"א:										!	■		נט.
ולא קתני בששים											!			נט.
אלא מאי אית לך למימר? בששים, ה"נ בששים.											!			נט.
ר' יוסי הגלילי ור' ישמעאל אמרו דבר אחד.	אביי:											■		נט.
ר' יוסי הגלילי												■		נט.
הא דאמרן.												■		נט.
רבי ישמעאל												■		נט.
(שמות כ"ב) מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם - מיטב שדהו של ניזק ומיטב כרמו של ניזק, דברי ר' ישמעאל	דתניא: [רבי ישמעאל]										!	■		נט.
לא בא הכתוב אלא לגבות לניזקין מן העידית, וק"ו להקדש	רבי עקיבא:										!	■		נט.
ולא תימא כרב אידי בר אבין												■		נט.
כגון שאכלה ערוגה בין הערוגות, ולא ידעינן אי כחושה הואי אי שמינה הואי, דאמר קום שלים שמינה במיטב דאיכא השתא	דאמר רב אידי בר אבין:											■		נט.
דהכי לא אמרינן												■		נט.
מאי טעמא?												^		נט.
המוציא מחבירו עליו הראיה												!		נט.
אלא במיטב דלקמיה												■		נט.
ומאי ניהו?												^		נט.
כי היאך דסליק.												!		נט.
במה דברים אמורים - שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים.	אמר מר, ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש:												■	נט.
הא סמדר - רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר													■	נט.
אכלה פגים או בוסר	אימא סיפא:											!	◊	נט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הוא דרואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר, הא סמדר - רואין אותן כמה היא יפה וכמה היתה יפה												נט.
כרוך ותני: בד"א - בזמן שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים, אבל אכלה סמדר פגין או בוסר, רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר.	רבינא:										⚡	נט.
אי הכי, ר"ש בן יהודה היינו רבי יהושע											⚡	נט.
איכא בינייהו כחש גופנא, ולא מסיימי.											!	נט.
מסיימי - ומסיימי	אביי:										!	נט.
מאן תנא דחייש לכחש גופנא?											^	נט.
ר"ש בן יהודה היא											!	נט.
אונס אינו משלם את הצער, מפני שסופה להצטער תחת בעלה	דתניא, ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש בן מנסיא:										!	נט.
אינו דומה נבעלת ברצון לנבעלת באונס.	אמרו לו:										⚡	נט.
הני תנאי ור"ש בן יהודה אמרו דבר אחד.	אביי:										■	נט.
רבי שמעון בן יהודה											■	נט.
הא דאמרן.											■	נט.
הני תנאי מאי היא?											^	נט.
נכי חיה	דתניא, רבי יוסי:										! ■	נט.
נכי מזונות.	בן עזאי:										! ■	נט.
מ"ד נכי חיה, כ"ש נכי מזונות ומ"ד נכי מזונות, אבל נכי חיה לא, דאמר ליה: אתא דידך פקיהא היא ולא מבעיא חיה.											■	נט.
עבוד עובדא כוותיה דר"נ בששים.	רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע										■	נט.
שמו דקלא אגב קטינא דארעא.	לישנא אחרינא: רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע										■	נט.
והלכתא כוותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בדקלא דארמאה											■	נט.
והלכתא כוותיה דריש גלותא בדקלא פרסאה.											■	נט.
אליעזר זעירא הוה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא דנהרדעא, אשכחוהו דבי ריש גלותא וא"ל: מאי שנא הני מסאני?												נט.
דקא מאבילנא אירושלים.	אמר להו: [אליעזר זעירא]											נט:
את חשיבת לאיתאבולי אירושלים? סבור יוהרא הוה, אתיהו וחבשוהו.	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]											נט:
גברא רבה אנא	אמר להו: [אליעזר זעירא]											נט:
מנא ידעינן?	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]										⚡	נט:
או אתון בעו מינאי מילתא, או אנא איבעי מיניכו מילתא	אמר להו: [אליעזר זעירא]										!	נט:
בעי את.	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]										○	נט:
האי מאן דקץ כופרא, מאי משלם?	אמר להו: [אליעזר זעירא]										^	נט:
משלם דמי כופרא.	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]										!	נט:
והא הוה תמר?	[אליעזר זעירא]										⚡	נט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
משלם דמי תמרי.	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]											!	נט:	
והא לאו תמרי שקל מיניה	אמר להו: [אליעזר זעירא]											⚡	נט:	
אימא לן את	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]											○	נט:	
בששים.	אמר להו: [אליעזר זעירא]											!	נט:	
מאן אמר כוותיך?	אמרו ליה: [דבי ריש גלותא]											^	נט:	
הא שמואל חי ובית דינו קיים.	אמר להו: [אליעזר זעירא]											!	נט:	
שדרו קמיה דשמואל												○	נט:	
שפיר קאמר לכו בששים,	אמר להו: [שמואל]											■	נט:	
ושבוקהו.												○	נט:	
אכלה פירות גמורים כו'.	רבי שמעון:												■	נט:
מ"ט? הא דאמר רחמנא (שמות כ"ב) ובער בשדה אחר - מלמד ששמין על גב השדה,													^	נט:
ה"מ מידי דצריך לשדה, הני כיון דלא צריכי לשדה - בעיניהו בעי שלומי.													!	נט:
דן רב כר"מ, ופסק הלכתא כר"ש.	רב הונא בר חייא א"ר ירמיה בר אבא:												■	נט:
דן רב כר"מ													■	נט:
כתב לראשון ולא חתמה לו, לשני וחתמה לו - אבדה כתובתה, דברי ר"מ	דתניא: [רבי מאיר]											◆	נט:	
יכולה היא שתאמר נחת רוח עשיתי לבעלי, אתם מה לכם עלי.	רבי יהודה											◆	נט:	
ופסק הלכתא כר"ש													■	נט:
אכלה פירות גמורין משלמת פירות גמורין, אם סאה - סאה, אם סאתים - סאתים.	כי הא דתנן, ר"ש:												■	נט:
המגדיש בתוך שדה חברו שלא ברשות, ואכלתן בהמתו של בעל השדה - פטור, ואם הוזקה בהן - בעל הגדיש חייב													■	נט:
ואם הגדיש ברשות - בעל השדה חייב.													■	נט:
לימא, תנן דלא כרבי, דאי כרבי													⚡	נט:
עד שיקבל עליו בעל הבית לשמוך	האמר: [רבי]												⚡	נט:
הכא בנטר בי דרי עסקינן, דכיון דא"ל עייל וגדוש, עייל ואנטר לך הוא.	רב פפא:												!	נט:
השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן - פטור בדיני אדם וחייב בדיני שמים.													■	נט:
שלח ביד פקח - הפקח חייב.													■	נט:
אחד הביא את האור ואחד הביא את העצים - המביא את העצים חייב													■	נט:
אחד הביא את העצים ואחד הביא את האור - המביא את האור חייב.													■	נט:
בא אחר וליבה - המלבה חייב													■	נט:
ליבתה הרוח - כולן פטורין.													■	נט:
לא שנו אלא שמסר לו גחלת וליבה, אבל מסר לו שלהבת - חייב, מ"ט? מעשיו קא גרמו לו	ר"ל משמיה דחזקיה:												◆	נט:
אפילו מסר לו שלהבת - פטור, מ"ט? צבתא דחרש גרמה לו, ולא מחייב עד שימסור לו גוואז, סלתא, שרגא, דההוא ודאי מעשה דידיה גרמו.	רבי יוחנן:												◆	נט:
שלח ביד פקח - הפקח חייב וכו'.													■	נט:
מאן דתני ליבה לא משתבש, ומאן דתני ניבה לא משתבש.	ר"נ בר יצחק:												■	נט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
מאן דתני ליבה לא משתבש, דכתיב: (שמות ג') בלבת אש ומאן דתני ניבה לא משתבש, דכתיב: (ישעיהו נז) בורא ניב שפתים.														■
לבתה הרוח - כולן פטורין.														■
ליבה ולבתה הרוח, אם יש בלבויי כדי ללבותה - חייב, ואם לאו - פטור.	ת"ר:													◊
אמאי? ליהוי כזורה ורוח מסייעתן														⚡
הכא במאי עסקינן - כגון שליבה מצד אחד, ולבתו הרוח מצד אחר.	אביי:													⚡
כגון שליבה ברוח מצויה, ולבתו הרוח ברוח שאינה מצויה.	רבא:													⚡
כגון דצמרה צמורי.	ר' זירא:													⚡
כי אמרינן זורה ורוח מסייעתו - ה"מ לענין שבת, דמלאכת מחשבת אסרה תורה, אבל הכא גרמא בעלמא הוא, וגרמא בנוקין פטור.	רב אשי:													⚡
השולח את הבערה, ואכלה עצים או אבנים או עפר - חייב, שנאמר: (שמות כ"ב) כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבעיר את הבערה.														■
למה לי דכתב רחמנא קוצים גדיש קמה ושדה?	רבא:													⚡
צריכי, דאי כתב רחמנא קוצים, ה"א קוצים הוא דחייב רחמנא, משום דשכיח אש גבייהו ושכיח דפשע, אבל גדיש דלא שכיח אש גבייהו ולא שכיח דפשע - אימא לא ואי כתב רחמנא גדיש, הוה אמינא גדיש חייב רחמנא, משום דהפסד מרובה הוא, אבל קוצים דהפסד מועט - אימא לא														⚡
קמה למה לי?														⚡
מה קמה בגלוי, אף כל בגלוי.														⚡
ולר' יהודה דמחייב אנזקי טמון באש, קמה למה לי?														⚡
לרבות כל בעלי קומה.	[רבי יהודה]													⚡
ורבנן לרבות כל בעלי קומה מנא להו?														⚡
נפקא להו מאו הקמה.	[רבנן]													⚡
ורבי יהודה?														⚡
או מיבעי ליה לחלק.	[רבי יהודה]													⚡
ורבנן, לחלק מנא להו?														⚡
נפקא להו מאו השדה.	[רבנן]													⚡
ורבי יהודה?														⚡
אידי דכתב רחמנא או הקמה, כתב או השדה.	[רבי יהודה]													⚡
שדה למה לי?														⚡
לאתויי לחכה נירו וסכסכה אבניו.														⚡
ולכתוב רחמנא שדה ולא בעי הנך.														⚡
צריכא, דאי כתב רחמנא שדה, הוה אמינא מה שבשדה אין, מידי אחרינא לא, קמ"ל.														⚡
אין פורענות באה לעולם אלא בזמן שהרשעים בעולם, ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה, שנאמר: כי תצא אש ומצאה קוצים, אימתי אש יוצאה? בזמן שקוצים מצוין לה ואינה מתחלת אלא מן הצדיקים תחלה, שנאמר: ונאכל גדיש ואכל גדיש לא נאמר אלא ונאכל גדיש, שנאכל גדיש כבר.	ר"ש בר נחמני א"ר יונתן:													⚡
מאי דכתיב: (שמות י"ב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר? כיון שניתן רשות למשחית אינו מבחין בין צדיקים לרשעים ולא עוד, אלא שמתחיל מן הצדיקים תחלה, שנאמר: (יחזקאל כ"א) והכרתי ממצד צדיק ורשע.	תאני רב יוסף													⚡
בכי רב יוסף, כולי האי נמי לאין דומין	[רב יוסף]													⚡

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
טיבותא הוא לגבייהו, דכתיב: (ישעיהו נו) כי מפני הרעה נאסף הצדיק.	א"ל אביי:											!	◊
לעולם יכנס אדם בכי טוב ויצא בכי טוב, שנאמר: (שמות י"ב) ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר.	רב יהודה אמר רב:												◊
דבר בעיר - כנס רגליך, שנאמר: ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, ואומר: (ישעיהו כ"ו) לך עמי בא בחזרויך וסגור דלתיך בערך, ואומר: (דברים ל"ב) מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה.	ת"ר:												◊
מאי ואומר?												?	◊
וכי תימא, ה"מ בליליא, אבל ביממא לא, תא שמע: לך עמי בא בחזרויך וסגור דלתיך												!	◊
וכי תימא, ה"מ [היכא] דליכא אימה מגואי, אבל היכא דאיכא אימה מגואי, כי נפיק יתיב ביני אינשי בצוותא בעלמא טפי מעלי, ת"ש: מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה, אע"ג דמחדרים אימה - מחוץ תשכל חרב.												!	◊
רבא בעידן רתחא הוי סכר כוי, דכתיב: (ירמיהו ט') כי עלה מות בחלונינו.	[רבא]											o	◊
רעב בעיר - פור רגליך, שנא': (בראשית י"ב) ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם, ואומר: (מלכים ב' ז') אם אמרנו נבא העיר והרעב בעיר ומתנו שם.	ת"ר:												◊
מאי ואומר?												?	◊
וכי תימא, ה"מ היכא דליכא ספק נפשות, אבל היכא דאיכא ספק נפשות לא, ת"ש: (מלכים ב' ז') לכו ונפלה אל מחנה ארם אם יחיונו נחיה.												!	◊
דבר בעיר - אל יהלך אדם באמצע הדרך, מפני שמלאך המות מהלך באמצע הדרכים, דכיון דיהיבא ליה רשותא מסגי להדיא. שלום בעיר - אל יהלך בצדי דרכים, דכיון דלית ליה רשותא, מחביי חבווי ומסגי.	ת"ר:												◊
דבר בעיר - אל יכנס אדם יחיד לבית הכנסת, שמלאך המות מפקיד שם כליו וה"מ היכא דלא קרו ביה דרדקי, ולא מצלו ביה עשרה.	ת"ר:												◊
כלבים בוכים - מלאך המות בא לעיר, כלבים משחקים - אליהו הנביא בא לעיר וה"מ דלית בהו נקבה.	ת"ר:												◊
יתיב רב אמי ורב אסי קמיה דר' יצחק נפחא													o
מר א"ל: לימא מר שמעתתא, ומר א"ל: לימא מר אגדתא													◊
פתח למימר אגדתא ולא שביק מר, פתח למימר שמעתתא ולא שביק מר.												o	◊
אמשול לכם משל, למה הדבר דומה? לאדם שיש לו שתי נשים, אחת ילדה ואחת זקינה, ילדה מלקטת לו לבנות, זקינה מלקטת לו שחורות, נמצא קרח מכאן ומכאן	אמר להם: ר' יצחק נפחא												◊
אי הכי, אימא לכו מלתא דשויה לתרויכו: (שמות כ"ב) כי תצא אש ומצאה קוצים - תצא מעצמה, שלם ישלם המבעיר את הבערה - אמר הקב"ה: עלי לשלם את הבערה שהבערתי, אני הצייתי אש בציון, שנאמר: (איכה ד') ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה, ואני עתיד לבנותה באש, שנאמר: (זכריה ב') ואני אהיה לה, חומת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה. שמעתתא - פתח הכתוב בנוקי ממנו וסיים בנוקי גופו, לומר לך: אשו משום חציו.	אמר להן: ר' יצחק נפחא												◊
(שמואל ב' כ"ג) ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מבור בית לחם אשר בשער, ויבקעו שלשת הגבורים במחנה פלשתים וישאבו מים מבור בית לחם אשר בשערוגו'													◊
מאי קא מיבעיא ליה?												^	◊
טמון באש קמיבעיא ליה, אי כר' יהודה אי כרבנן, ופשטו ליה מאי דפשטו ליה.	רבא אמר ר"נ:											!	◊
גדישים דשעורים דישאל הוה דהוו מטמרי פלשתים בהו, וקא מיבעיא ליה: מהו להציל עצמו בממון חבירו?	רב הונא:											!	◊
שלחו ליה: אסור להציל עצמו בממון חבירו, אבל אתה מלך אתה, ומלך פורץ לעשות לו דרך ואין מוחין בידו.												!	◊
גדישים דשעורים דישאל הוה וגדישין דעדשים דפלשתים, וקא מיבעיא להו: מהו ליטול גדישין של שעורים דישאל ליתן לפני בהמתו, על מנת לשלם גדישין של עדשים דפלשתים?	ורבנן, ואיתימא רבה בר מרי:											!	◊
שלחו ליה: (יחזקאל ל"ג) חבול ישיב רשע גזילה ישלם, אע"פ שגזילה משלם - רשע הוא, אבל אתה מלך אתה, ומלך פורץ לעשות לו דרך ואין מוחין בידו.												!	◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא קמא-הכונס		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
בשלמא למאן דאמר לאחלופי, היינו דכתיב חד קרא: (שמואל ב' כ"ג) ותהי שם חלקת השדה מלאה עדשים, וכתיב חד קרא: (דברי הימים א' י"א) ותהי חלקת השדה מלאה שעורים אלא למאן דאמר למקלי, מאי איבעיא להו להני תרי קראי?												◇	ס.	
דהוו נמי גדישים דעדישים דישאל דהוו מיטרוו בהו פלשתים.	אמר לך:											!	◇	ס.
בשלמא למאן דאמר למקלי, היינו דכתיב: (שמואל ב' כ"ג) ויתצב בתוך החלקה ויצילה, אלא למ"ד לאחלופי, מאי ויצילה?												?	◇	ס.
דלא שבק להו לאחלופי.												!	◇	ס.
בשלמא הני תרתי, היינו דכתיב תרי קראי, אלא למ"ד טמון באש קמיבעיא ליה, מאי איבעי ליה קראי?												?	◇	ס.
טמון וחדא מהנך קמיבעיא ליה.	אמר לך:											!	◇	ס.א.
בשלמא למ"ד הני תרתי, היינו דכתיב: (שמואל ב' כ"ג) ולא אבה לשתותם, אמר: כיון דאיכא איסורא לא ניחא לי אלא למ"ד טמון באש קא מבעיא ליה, מכדי גמרא הוא דשלחו ליה, מאי לא אבה לשתותם?												?	◇	ס.א.
דלא אמרינהו משמייהו, אמר, כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי: כל המוסר עצמו למות על דברי תורה - אין אומרים דבר הלכה משמו.												!	◇	ס.א.
(שמואל ב' כ"ג) ויסך אותם לה' - בשלמא למ"ד הני תרתי, משום דעבד לשם שמים, אלא למ"ד טמון באש, מאי ויסך אותם לה'?												■ ?	◇	ס.א.
דאמרינהו משמא דגמרא.												!	◇	ס.א.